

Komandi partur:

Í komandi og fyribils seinasta partinum av hesi røð greiðir Kristian Djurhuus frá, tá ið hann kom upp í kommunupolitikk.

Hansina og Janus

skrig udover os, der stod i den dybeste sorg og fortvivelse dernede på klipperne. Det var et mareridt af uhygge.

Vit royndu sum frægast at rudda upp eftir vanlukkuna niðri á hellini, og so fóru vit umborð á motorbátin, sum hevði ligið uttanfyri og bíðað. Samstundis kom ein annar motorbátur av Tvøroyri at leita eftir okkum. Mammubeiggj mín var blivin bangin, tí vit ikki komu aftur, og hann hevði sent bát at leita.

Kundi eins væl sjálvur verið raktur

Seinni kom eg eftir, at tað vóru komnir tveir steinar, ein lítill sum rakti Óla Jákup, og ein størri, sum streyk meg eftir rygginum. At eg slapp so væl, var tí, at eg hevði staðið fram-yvir, meðan Óli Jákup stóð upprættur. Tað var lærarin, Bennedsen, sum fortaldi mær hetta, og hann legði afturat:

Kære Djurhuus. Jeg håber, De kan tåle at høre det nu, der kom to sten ned, den ene var en hårsbred fra at slå Dem ihjel.

Eg sendi so eina frágreiðing til sýslumannin á Sandi um hendingsina. Stóra Dímun er partur av Sandoyar sýslu.

Margretha hevði fingið ein rættiligan skelk. Hon gekk sum í svøvn, tá ið hon kom aftur til Tvøroyrar. Hon lá fleiri dagar í seingini uttan at siga nakað. Vit óttaðust fyri hennara forstand. Men Gud havi lov. Hon kom seg eftir nøkrum døgum. Hon gjørdist so fræg, at hon bað meg fara út til Dímunar til jarðarferðina. Allir menninir, sum høvdu verið har úti tann dagin, fóru við. Seinni settu vit ein stein á grøvina. Tað var syrgiligt at síggja Hansinu aftur. Lítli sonurin lá í vøgguni uttan at vita nakað. Hon lá ótroystilig yvir kistuna. Niðri á helluni stóðu enn teir møblar, sum dagin undan ólukkuni vóru komnir til teirra nýggja heim.

Óla Jákup hevði árið frammanundan tikið kirkjuna niður. Hetta var helst minsta kirkja í Europa. Men hon var illa farin. Helst hevði hann ætlað at bygt eina nýggja kirkju. Tað skal hava verið sagt við hann, at tað kundi

Stóra Dímun

Ferðafólk á veg upp á oynna

føra til vanlukkuna, um kirkjan varð tikin niður. Men hesum hevði hann so ikki lurtað eftir.

Tað segðist eisini, at Óli Jákup stutt undan hesi vanlukkuna hevði fingið eitt varsil ein dagin hann var niðri á Kleyvini. Hann var blivin heilt illa við.

Tað vóru komin nógv fólk úr Skúvoy til jarðarferðina. Hansina var úr Skúvoy, tískil átti hon nógv skyldfólk har. Millum hesi var Johan Hentze, sum eisini kom at fylgja. Hann helt, at tað var heilt óhugnaligt at ganga framvið berginum, tí tað var javnan, at steinar duttu niður.

Síðan henda dagin havi eg altíð følt ein vissan ótta, tá ið eg gangi framvið, har tað er høgt. Eg kann ikki lata vera við at hugsa um, at eg kann f á ein stein í høvðið.

Annars var eg eina ferð undir krígunum úti í Dímun og keypti hoyggj. Hetta var vist í 1942. Eg var saman við manni frá N.J. Mortensen. Tá var Hansina einsamøll heima. Seinni maður, sum eisini æt Óli Jákup, var farin til Sands eini ørindi.

Tað gjørdist stormur beint, sum vit skuldu innskípa keypta hoyggið. Men tað eydnaðist kortini at fáa hoyggið umborð og at fara avstað. Á heimleiðini mistu vit tó ein bát, sum vit sleipaðu.

Óli Jákup, seinni maðurin, fekk eisini ein bráðan deyða undir krígunum av eini spreingi-vanlukkuni í Dali.

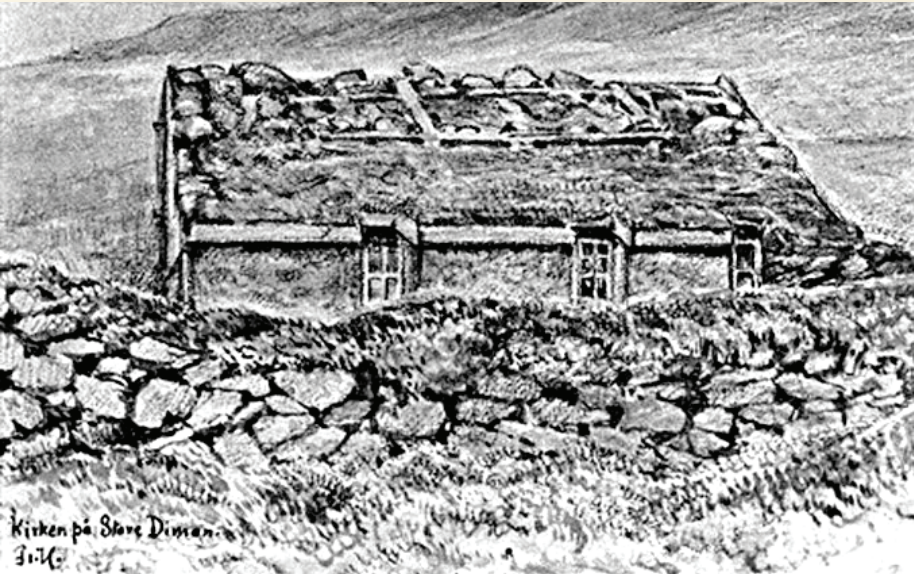
Kristian endaði frásøgnina úr Dímun við hesi bøn:

Nu må vi håbe, at den nulevende Janus kan leve uden at omkomme ved et ulykkestilfælde.

Hetta kundi hann saktans biðja eftir, tí fleiri aðrir bøndur í Dímun hava mist lívið av

Janus lesur lestur

Kirkjan á Stóru Dímun

vanlukkum.

Henda bønin er hoyrd, tí Janus livir enn, og hann er farin um tey 90 árin.

Tað var tó um reppið, at hann ikki sjálvur fekk somu lagnu, sum fleiri av hansara forfedrum. Hesum greiddi Janus sjálvur frá í greinarøðini í 2010:

“Eg kundi sjálvur dottið oman bert fá ár eftir, at pápi mín var deyður. Eg var tá 3-4 ára gamal. Mamma hevði sagt við arbeidsgenturnar, at hon fór at hvíla seg, og hon bað tær um at ansa eftir mær. Tá ið hon vaknaði og kom upp aftur, var eg ikki at síggja. Genturnar høvdu snøgt sagt gloymt meg. Mamma fór so at leita. Tá hoyrdist hundahvin niðri við bakkan. Mamma fer oman eftir ljóðinum.

Komin oman á skráningina, sær mamma, at hundurin stendur og heldur í mær. Eg havi eftir øllum at døma verið um at fara útav, og hundurin hevur bjargað mær í seinastu løtu. Hann hevur so hildið í meg, samstundis sum hann hevur sent “neyðarróp”. Eg var tá komin so langt oman, at mamma tordi ikki at fara oman eftir mær. Tá kundi lættliga endað galið hjá okkum báðum, ikki minst um hundurin so eisini slepti. Mamma fekk rópt eftir manninum, Óla Jákupi, sum við eini fleygastong fekk um meg og fekk meg drignan niðan frá bakkatromuni. Tá var tryggjan heilt uppétin, sum hundurin hevði hildið í hana. Hesin hundur man hava fingið ein góðan bita fyri bragðið!”